

משל לעיווהן ופורקן מיני. מתוך "ערוץ האבק", חעי רוזן

משואב לאויב

רועי רוזן הופך ב"ערוץ האבק" את שואב האבק של דייסון ממוצר צריכה נחשק למשל על שנאת זרים ופערים חברתיים

דנה גילרמן

העולם נחלק לשניים: אלה שיש להם דייסון ואלה שלא. שואב האבק האחר טי, הגזע הארי של שואבי האבק, המטהר המושלם, זה שאפשר לראות בו את הכלוך אבל אין צורך לגעת בו בזכות טכנולוגיה מתקדמת והרעם שממציא, סר ג'יימס דייסון, ייצר מעל 5,000 אבות טיפוס לפני שהצליח?

הדייסון הוא גם כוכב סרטו המצחיק, המודיאליסטי, המיני והפוליטי מאוד של רועי רוזן. אחרי שהוצג ברוקומנטה בקאסל לפני כשנה, הוא מוצג עתה בגלריה רוזנפלד, ובעוד כחודש יהיה חלק מתערוכת יחוד של רוזן במרכז פומפידו, בפריז, כן, בפומפידו.

או מה מיוחד בסרט, ששמו "ערוץ האבק"? ראשית, ודאי מעין אופרה ברוסית על שואב אבק. מככבים בו שני זמרי אופרה נפלאים: ענבר לבנה כראון ויואב מ. וייס, לצד ננני כלי נשיפה ומיתר. אלו גם השחקנים באופרת האבסורד הזו, שבמרכזה ניצב הדייסון כילד קטן ומפונק וכמשל לעיווהן שלג. המוזיקה הנחרדת נכתבה על ידי איגור קרוטווגלוב והמילים על ידי רמות מפוברקת שמאחורי ריה עומר האמן.

הסרט מתרחש בבית בורגני שבו עסר קים כולם בשירה, נגינה, באובססיות ניקיון ובפנטזיות מיניות. את הבית מארפיינת התרחשות סוריאליסטית - שוטר מנגן על פסנתר, דייסון שמשמש כלי לפרוקן מיני בידי המנקה הרוכבת עליו, עין שהופכת לביצת עין ובית שחי נשי מלא בשיער (שני אלו הם מתווה לסרט הקלאסי 'כלב אנדלוס' של לואיס בר ניואל וסלבורו דאלי) עם פומן שתוזר על עצמו: "מצוץ מצוץ מצוץ".

אל העולם הסגור והמוזר הזה חודרת המציאות דרך שני אתרים. אחד מהם הוא הטלוויזיה שבה מרצדים סרטונים שונים - פרסומות לשואבי אבק, ראיון עם אחד מעובדי מפעל דייסון, וראיון עם ג'יימס דייסון הממציא הגאון, שלצד הסבריו המרשימים על פיתוח המוצר, גם מסגיר את חרדתו מזרים ומתריע על סטורנטים שמגיעים לבריטניה ממזרח אסיה וגונבים מרות תעשייתיים.

האתר השני הוא מתקן חלולת, אותו אתר שהפך ל"זיהום", לאות קלון של החברה הישראלית, ובסרט משולבים גם ראיון עם אורית מרום, דוברת א.ס.ף (ארגון סיוע לפליטים), שמרבת על מדיניות מכוונת לסילוקם של מבקשי המקלט, וציטוט של שר הפנים דאז אלי ישי שמגדיר אותם כ"מביאי מחלות ופושעים... על כל המסתגנים לעוזה או שייכלאו". וכך הדייסון - במשך 22 דקות של צפייה - הופך ממוצר צריכה נחשק למשל על שנאת זרים, בולימיה קפיטליסטית ופערים חברתיים, ומרציא אותי בתחושת הקלה: מזל שאין לי דייסון.

אתונות